

**"שלוש בריות קידמו את העולם:**

**המים והרוח והאש**

**המים הרו וילדו אפלה**

**האש הרה וילדה אור**

**הרוח הרה וילדה חכמה**

**בשש בריות אלו העולם מתנהג**

**ברוח ובחכמה, באש ובאור, בחשך ובמים"**

(שמות רבא לפרשת בא ט"ו / כ"ב)

סבתא היקרה והמופלאה

מלאכת כינוס המחשבות לכדי הספד קצר, קשה ונראית אפילו בלתי אפשרית.

אז כמו שלמדתי מאבא, שלמד מסבא וממך,

אני חוזרת למקורות ומתחילה משם.

שש בריות אלו שיש בעולם, כוחות שהיו בכך בעוצמה שאי אפשר היה לפספס.

רוח וחכמה – רוחניות ואמונה, רוח החיים שנשבה ממך

וחכמת החיים, הניסיון, החכמה לדעת מתי להתעקש ומתי לוותר

והחכמה לדעת להכנס ללבו של כל אחד שפגש בכך

האש והאור – אש ההתלהבות והשמחה, וגם הכעס כשדברים לא טובים התרחשו

או כשהרגשת חוסר צדק

והאור שיותר מהכל נקשר בכך.

פנייך המאירות, הצבעוניות שכה אהבת, אור השמש, אופטימיות. וגם המלחמה

הבלתי פוסקת ביכולת הדועכת של מאור עינייך – גם כשאת עינייך כיסה מסך של

ערפל, אפשרת לאור לחדור אותו וראית את הדברים החשובים, בצורה כה מדויקת.

החושך והמים – לצערנו בעברך ולאורך כל חיך, תהומות של חושך ושל אובדן היו מנת

חלקך.

פעמים שהיה החושך מנסה להשתלט על האור, ואז היית נאבקת בו, מזמזמת

לעצמך שירים, מאזינה למוסיקה מהטרנזיסטור הישן.

נאבקת בו וניצחת. צמחת ונבנית והקפדת לשמר את הזיכרון של מה שהיה לפניו,

בשבילנו.

ומים, סמל של זרימה, הנמשכת מתוך החושך, של שלווה וגם סערה, של טוהר

וצלילות, של התמדה שיכולה לחצוב בסלע, סמל של חיים, של משהו שאי אפשר

בלעדיו.

וכמו בהלוויה, גם עכשיו אני בעיקר מרגישה שנפלה בחלקי זכות גדולה להיות בקרבך,  
להנות מכל אותם דברים  
ולקוות שלפחות חלק קטן מהם עבר אלינו בירושה.  
תודה על כל הטוב שהרעפת עלינו,  
על הנתינה ללא גבולות,  
ועל כל השיעורים הקטנים והגדולים שלמדנו רק מלהיות איתך.

סבתא, עזבת אותנו בשיבה טובה, ועל כך יש להודות לקב"ה, אבל היום נשארנו לחוש את  
החסר.  
אני אוהבת אותך, ומתגעגעת אלייך  
אביטל